

MAURIZIO DE GIOVANNI • Acının Sessiz ığlığı

MAURIZIO DE GIOVANNI 1958'de Napoli'de dünyaya geldi. Komiser Ricciardi serisinin ilk kitabının yayımlanmasının ardından polisiye dünyasına adım attı. Serinin ilk kitabı önce *Le lacrime del pagliaccio* başlığıyla yayımlanmıştı. *Il senso del dolore: L'inverno del commissario Ricciardi* başlığıyla basılmasından itibaren kitaplar İtalya'da ilgi görmeye başladı. Bu ilgide şüphesiz suçun toplumsal dinamiklerine eğilmesinin, arka planda İtalya'nın faşist dönemi olmasının payı vardı. Bu serinin dışında *i bastardi di Pizzofalcone*, *Sara*, *Mina Settembre* başlıklarıyla farklı polisiye hikâyeler de yazdı. Kitapları İngilizceye, İspanyolcaya, Fransızcaya ve Almancaya çevrildi. *Komiser Ricciardi* ve bir diğer polisiye serisi *Pizzofalcone* *Piçleri* televizyona uyarlandı ve İtalyan televizyon kanalı RAI'de yayımlanmaya başladı. Bunların yanında tiyatroya uyarlanan hikâyeleri de vardır.

Il senso del dolore. L'inverno del commissario Ricciardi

© 2007 Maurizio de Giovanni

Bu kitabın yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
The Italian Literary Agency'den alınmıştır.

İletişim Yayınları 3500 • Dünya Edebiyatı 326

ISBN-13: 978-975-05-3774-5

© 2024 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2024, İstanbul

DİZİ YAYIN YÖNETMENİ Murat Belge

YAYINA HAZIRLAYAN Aybars Yanık

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Şirin Gürkan

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44870

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31-41

Bağcılar 34218 İstanbul Tel: 212.445 32 38

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6

Bağcılar 34218 İstanbul Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

MAURIZIO DE GIOVANNI

Acının Sessiz ığlığı

Komiser Ricciardi'nin Kışı

Il senso del dolore
L'inverno del commissario Ricciardi

ÇEVİREN
Nilay Kanarya

BÜLENT AYYILDIZ'IN ÖNSÖZÜYLE

Anneme...

I

Ölü çocuk, Santa Teresa Kilisesi ile müzenin arasındaki yol ayrımında ayakta duruyordu. Yere oturmuş misket oynayan iki çocuğu izliyordu. Onlara bakıp “İneyim mi? Aşağı gelebilir miyim?” diye soruyordu.

Şapkasız adam, ölü çocuğun varlığından, onu görmeden önce haberdardı: Gözüne ilk çarpan sol tarafının zarar görmemiş olduğunu biliyordu; sağ tarafında ise, çarpmanın etkisiyle kafatası ezilmiş, omuzu göğüs kafesinden içeri girip onu parçalamış, leğen kemiği kırılan omurganın etrafında dönmüştü. Ayrıca o çarşamba sabahı erken saatlerde sokağa soğuk bir gölge düşüren köşedeki binanın üçüncü katında, alçak korkuluklarında simsiyah bir örtünün asıldığı balkonun kapalı olduğunu da biliyordu. Kendisinin aksine, oğlunu bir daha göremeyecek genç annenin acısını yalnızca tahmin edebilirdi. Onun için daha iyi, diye düşündü. Bütün bu ıstırap.

Gölgenin yarı yarıya gizlediği ölü çocuk, başını kaldırdı şapkasız adam geçerken. “İneyim mi? Aşağı gelebilir miyim?” dedi ona. Üçüncü kattan düşüş, yıldırım gibi gözleri

kör eden bir acı. Şapkasız adam başını eğdi ve adımlarını hızlandırdı. Ciddi bir ifade takınarak misket oynamaya devam eden iki çocuğun yanından geçip gitti. Zavallı çocuklar, diye düşündü.

Şapkasız adam Luigi Alfredo Ricciardi, Napoli il emniyeti kamu güvenliği müdahale biriminde komiserdi. Otuz bir yaşındaydı, içinde bulunduğu yüzyılla aynı yaşıydı; faşist dönem başlayalı dokuz yıl olmuştu.

Çeyrek asır önce bir temmuz sabahı Salerno kentinin Fortina kasabasındaki malikânenin avlusunda bir başına oynayan bu çocuk hiç de yoksul değildi. Küçük Luigi Alfredo, Malomonteli Baron Ricciardi'nin tek oğluydu ve çok genç yaşta ölen babasını hiçbir zaman hatırlamayacaktı. Annesi öteden beri sinir hastasıydı; ergenlik çağında Cizvit yatılı okulunda okurken, annesi huzurevinde öldü. Ona dair anımsadığı son şey koyu teni, otuz sekiz yaşında ak düşmüş saçları, ateşli gözleri, kocaman bir yataktaki minyon görüntüsüydü.

Oysaki o temmuz sabahıydı hayatını kökünden değiştiren. Malezya kaplanı Sandokan'ın¹ kılıcına dönüşen bir tahta parçası bulmuştu: Uzun saatlerini yanında nefesini tutarak geçirdiği Salgari'ye² tutkuyla bağlı çiftçi Mario'nun anlattığı hikâyeler çok geçmeden gerçek olmaya başladı. Böyle silahlendiğinde, vahşi hayvanlardan yahut düşmanlardan korkmuyordu fakat bir ormana ihtiyacı vardı. Avlunun yan tarafında gitmesine müsaade edilen üzüm bağları vardı: Geniş asma yapraklarının gölgesi, ansızın gelen serinliği, böceklerin vızıltısı hoşuna giderdi. Tahtadan kılıcı gözüpük bir şekilde sallayan küçük Sandokan, düşsel ormanında

1 19. yüzyıl İtalyan yazarlarından Emilio Salgari'nin kurguladığı, daha sonrasında film ve çizgi romanlara da uyarlanan Malezya-Hindistan döngüsündeki birçok macera romanının hayali kahramanıdır – ç.n.

2 İtalyan yazar Emilio Salgari'den bahsetmektedir – ç.n.

sessizce ilerleyerek karanlığın içine daldı: Ağustosböcekleri ile eşekarıları yerine rengârenk papağanları hayal ediyor, adeta onların egzotik seslerini işitiyordu. Bir kertenkele garaj yolu boyunca çakıl taşlarının üzerinden seğırtti; küçük Sandokan, yeşil gözleri odaklanmış, dili dudaklarının arasından dışarı çıkmış halde hafifçe öne eğilerek peşinden gitti onun. Kertenkele dönüp rotasını değiştirdi.

Asma ağacının altında yerde oturan adamı gördü, loş bir bölgedeydi, adeta ormandaki o korkunç temmuz ayının dehşet sıcakından kurtulmak istiyor gibiydi. Kafası öne düşmüş, kolları gövdesinden aşağı sarkmış, elleri yere değıyordu. Uyuyor gibi görünüyordu ama sırtı kaskatı kesilmiş ve garaj yoluna doğru uzanan bacakları gelişigüzel aralanmıştı. Sanki çiftlik işçilerinin kışın giydiği kıyafetler vardı üzerinde: yün yelek, yakasız ekoseli oduncu gömleği, beline iple bağlanmış kalın keten pantolon. Küçük Sandokan elindeki kılıcıyla, bu uyumsuzluğun farkına bile varmadan ayrıntıları aklına kazıdı; çok geçmeden sol tarafında tıpkı bir ağaç dalı gibi adamın göğsünden çıkan dal budama çakısının sapını gördü. Gömleđini lekeleyen koyu renkli bir sıvı, yerde oluşturduğu birikintiye damlıyordu: Sarmaşıkların gölgesine rağmen Malezya kaplanı onu düpedüz görebiliyordu artık. Kertenkele az ileride durmuş onu seyrediyordu; kovalamacanın sekteye uğramasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı sanki.

Ölmüş olması gereken adam, yavaştan başını kaldırdı ve omurgasından gelen hafif bir çıtırtıyla Luigi Alfredo'ya döndü, yarı kapalı gözlerle ona baktı. Ağustosböcekleri ötmeyi bıraktı. O an zaman durdu.

Vallahi karına dokunmadım bile.

Ne beklenmedik bir karşılaşmadan, ne bıçak sapından, ne de onca akan kandandı; Luigi Alfredo, cesedin üzerine yağdırdığı tüm acıları ardında bırakmak için kaçtı çığlık

çığılğa. Beş ay evvel bağda işlenen cinayetin, genç karısını da öldürüp kaçan, Lucania'da eşkiyalara karıştığı söylenen bir başka işçinin kıskançlığından kaynaklandığını kimse ona söylemedi. Çocuğun korku ve dehşetini, onun keskin hayal gücüne, yalnız oluşuna ve akşamları avluda biraz temiz hava almak için odasının penceresinin altında dikiş nakış yapan teyzelerin gevezeliklerine bağladılar. Bu şeyden *gerçek* diye bahsediyorlardı.

Luigi Alfredo başına gelen şeyi tam da bu adlandırmayla düşünmeye başlamıştı: “Gerçek.” Bu olay başına geldiğinden beri *gerçek* kelimesinin manasını anlamıştı. Varoluşunu yönlendiren *gerçek*. Hayatını ona adayan ve hâlâ onunla beraber yaşayan dadı Rosa bile inanmamıştı ona bir zamanlar; yüzünde ilkin bir keder ve ardından sanki ufaklığın da annesinin hastalığından mustarip olacağıının alametiymiş gibi bir korku parıltısı tezahür etmişti. Luigi Alfredo, bundan böyle kimseyle bu konu hakkında konuşamayacağını, ruhtaki o mührün, bir mahkûmiyetin yahut bir lanetin yalnızca kendisinde olduğunu idrak etmişti.

İleriki senelerde Luigi Alfredo, gerçeğin sınırlarını çizmeye başladı. Ölülere görüyordu. Bütün ölülere uzun uzadıya değil; yalnızca vahşice ölenleri, aşırı duyguyu, nihai düşüncenin beklenmedik enerjisini yansıtan bir süre için görüyordu. Sanki varoluşlarının sona erdiği ânı yakalayan bir fotoğrafçı edasıyla görüyor, ana hatları yavaş yavaş silinip kayboluyordu. Daha doğrusu sinemada birkaç defa gördüğü ama hep aynı sahneyi tekrarlayan filmlerden biri gibiydi. Yara izleri ve ölmeden önceki o son ânın dışavurumuyla ölünün görüntüsü ve sanki ruhun başlattığı işi önce bitirmek istercesine durmadan tekrarlanan sözler.

Her şeyden çok duyguları hissediyordu: tek tek acıyı, şaşkınlığı, öfkeyi, hüznü topluyordu. Hatta sevgiyi bile: Yağmurun penceresine vurduğu ve uyuyamadığı gecelerde,

boğulduğu leğende oturup annesinin bulunduğu yere elini uzatan ve kendi katilinden yardım isteyen bir çocuğun görüntüsünün olduğu suç mahallini hatırlardı sık sık. Koşulsuz ve benzersiz sevgiyi sezmişti. Bir başka sefer, orgazm sırasında, kıskançlıktan deliye dönmüş sevgilisi tarafından bıçaklanan bir adamın cesedinin karşısında bulmuştu kendini: Hazzın yoğunluğunu kavramış, mendili ağzına bastırarak odadan alelacele çıkmak zorunda kalmıştı.

Gerçek buydu işte, onun azabıydı: Koşan bir atın hayaleti gibi, kaçmasına fırsat vermeden üstüne üstüne geliyordu; bir hatıra dışında, önünde hiçbir uyarı, ardında hiçbir fiziksel duyum yoktu.

Ruhunda bir yara izi daha.